

Dr. Vass Mátyás temetői búcsúztató beszéde

öccse, Vass László tollából

Dr. Vass Máttyás kitűnő örökséget kapott a szüleitől. A jóságot, a sok szeretetet és a zene szeretetét a zongoratanári végzettségű édesanyjától, Adamis Iréntől örökölte elsősorban, a széleskörű műveltséget, és különösen az irodalom szeretetét pedig édesapjától, Vass Lászlótól, a népéért és hazájáért mindig bátran kiálló kiváló újságírótól és írótól.

Ilyen szülők egyengették Vass Máttyás életútját annak ellenére, hogy édesapját – korai halála miatt – már 10 éves korában elvesztette. Ettől kezdve édesanyja egyedül nevelte fel őt és két testvérét igen nehéz körülmények között.

Máttyás, aki legfőbb támasza volt édesanyjának, kiváló eredménnyel végezte tanulmányait. Érettségi után az Orvostudományi Egyetemre jelentkezett – saját bevallása szerint – azért, hogy mint orvos segíthessen az embereken. És segített is a betegein évtizedeken át mint reumatológus, majd rehabilitációs szak orvos. Szakmai tudásával és tiszta, igaz emberségével egyaránt. Ezért is szerették annyira a betegei, akiktől soha nem fogadott el hálapénzt, és nagyon sokan szerették a kollégái is.

Már 70 éves volt, amikor egy központi döntés miatt nyugdíjba kellett mennie. Ez a bejelentés nagyon megviselte, hiszen még egészséges volt, és még szerette volna folytatni orvosi munkáját.

Orvosi hivatása mellett példásan gondozta, gyógyította a vele együtt élő idősödő, beteg édesanyját, akit egész életében nagyon szeretett.

Arról is gondoskodott, hogy egy csodálatos, kedves asszony ápolja őt hosszú éveken át a legnagyobb szeretettel. Sokat segített mindkét testvérén és a szélesebb család tagjain is, anyagilag és más módon egyaránt. Mint a család legfőbb összetartója, a karácsonyi ünnepeken hosszú éveken át ő fogadta a lakásán a család és a közeli rokonság tagjait.

Azért is tehetett annyit a családjáért és betegeiért, mert Dr. Vass Máttyás mélyen vallásos, igazi keresztény volt, aki ennek szellemében élt és cselekedett egész életében. Ezt sugározta mosolygós, kedves arca és egész lényé is.

Gazdag, színes életében különleges szerepet játszott a zene, az irodalom, a képzőművészet és a sport is. Csaknem 20 évig rendszeresen zongorázott. Gyermekkora óta rengeteget olvasott, és behatóan megismerte a különböző művészetek legjobb alkotásait.

Egyetemi éveiben kezdett magasabb szinten úszni, majd egy edzői tanfolyam után mint úszóedző dolgozott évekig, már orvosi munkája mellett.

Nagyon szerette a természetet, ezért is kirándult olyan sokszor családjával.

Élete utolsó éveiben sokat betegeskedett. Kórházból kórházba és idősotthonokba került, gyakran igen súlyos állapotban, ágyhoz kötötten, vagy kerekesszékekben közlekedve. Mégis mindent megtett azért, hogy megtanuljon újra járni, hogy mielőbb meggyógyuljon, mert élni akart, egészségesen és olyan derűsen, erőt, optimizmust sugározva, mint évekkel azelőtt.

Mert nagyon szerette az életet, s még sokáig szeretett volna élni.